

Fejghedens og Lumpenhedens Aand, der havde regeret det danske Folk siden Krigen.

Den Dag spiste Onkel Heinrich som saa ofte til Middag hos sin Svoger. Da man rejste sig fra Bordet, tog han Ivan tilside og sagde med den mutte Generthed, der var ham egen, naar han undtagelsesvis havde ulejlighet sig uegennyttigt:

„Nu kan du gaa til Obersten, min Ven! Nu er han præpareret.“

For ikke at vække Mistanke lod Ivan dog et Par Dage gaa hen, før han skred til Værket. Han tilskrev da Obersten et Brev, hvori han udbad sig Æren af en Samtale og i korte Træk forklarede Anledningen.

Der var straks noget i Brevets Tone, der gjorde Obersten svag. Ivan besad i høj Grad den jødiske Færdighed i at indynde sig hos Folk ved at kildre deres Forfængelighed, — og Obersten havde en tynd Hud overfor Smiger. Der var desuden i Navnet Salomon en Guldklang, der lød forførende i den pengeglade Mands Øre.

Men fremfor alt var det hans Natur imod at sidde uvirksom og se paa, at andre handlede. Trods sine halvfjerdsindstyve Aar havde han endnu for megen Uro i Blodet til godvilligt at gaa paa Aftægt. Nogen fuldt paalidelig Forbundsfælle for Bagstræverne i Landet havde han derfor heller aldrig været. Den gamle Oprørsaaand var trods alle Naadesbevisninger fraoven aldrig bleven helt udslukt hos ham. Gemt under Forbitrelsen mod det Ny og Misundelsen og den paatagne Forargelse rørte der sig en hemmelig Sympati. Som han i sin ydre Færd var vedbleven at være det urolige Brushoved med den ligefremme Tale, havde alle unge, stærke og dristige Livsytringer stadig stor Magt over hans Sind. Om det saa var hans Følelser for Per, gemte de i Virkeligheden en god Portion Forelskelse paa Bunden.

Da Ivan nogle Dage senere søgte ham, modtog han ham alligevel temmelig unaadigt. Først da Ivan rent ud erklærede, at den hele Sag vilde staa og falde med hans Tilslutning, overgav han sig.

Han stillede dog forskellige Betingelser, blandt andre, at Per